GEORG HEYM

O după-amiază

Contribuție la povestea unui adolescent

Pentru el strada părea o linie întinsă, oamenii care treceau,doar niște marionete îngâmfate. Ce știau ei de fericirea lui? El, băiețașul, a întrebat-o: „Îmi dai voie să te sărut?”, ea și-a întins buzele,și el a sărutat-o. Iar această sărutare i-a mistuit inima toată ca o flacără mare, purificatoare care-l izbăvește, care îl fericește, care îl însuflețește. Zeilor, îi venea să danseze de atâta bucurie. Iar cerul aluneca deasupra lui asemeni unei străzi largi, albastre, lumina călătorea la apus ca o caleașcă înflăcărată, iarmulțimea caselor strălucitoare lăsau impresia că oglindesc propriul său foc strălucitor.

Încerca sentimentul unei vieți puternice, năvalnice, așa cum nu mai trăise, de parcă înota în înalt printre nori ca o pasăre, scufundat în eterul veșnic, nemărginit de liber, nemărginit de bucuros, nemărginit de singur.

Iar diadema nevăzută a beatitudinii sta pe fruntea lui proeminentă de copil și o cruța ca pe un peisaj înnoptat sub izbucnirea amplă a unui fulger.

„Zeilor, sunt iubit, sunt iubit, cât se poate de iubit.” A grăbit pasul, a dat să alerge, ca și cum mișcarea obișnuită, ponderată ar fi fost prea înceată pentru furtuna care vuia în inima lui. Și astfel a alergat la vale către plajă și s-a așezatîn apropierea mării.

„O mare, mare!” și i-a povestit acesteia aventura lui c-o suspinare întretăiată, c-o șoaptă tremurată, în frenezia unei limbi mute. Și marea avea înțelegere și îi dădea ascultare, marea pe a cărei întindere amenințătoare, albastră răsună de atâtea milenii uraganul bucuriei șitânguiala tristețeiasemeni unei tornade eterne peste o adâncime veșnic nepăsătoare.

Își păzea temător singurătatea. În clipa în care oamenii se apropiau, țâșnea în picioare, fugea din acel loc și se târa printre dune. Odată oamenii plecați, alerga înapoi spre mare, a cărei întindere copleșitoare constituia singurul pocal în care putea vărsa torentul belșugului său nesfârșit.

Puțin câte puțin plaja s-a animat. Dintre șezlonguri licăreau pretutindeni rochii albe, soseau doamne vârstnice cu o carte la subraț. Umbrelele deschise la culoare fâlfâiau pe podelele înguste din lemn, și copiii umpleau iarăși în cete castele de nisip. Bărcile cu vâsle plecau în larg, corăbiilor mari li se ridicau pânzele. Un fotograf umbla prin nisip cu cutia aparatului în spate.

Se uită la ceas.Încă o jumătate de oră, încă douăzeci și nouă de minute, și pe urmă are să o întâlnească. O va lua de mână, vor merge împreună în

pădure, acolo unde e cea mai mare liniște. Se vor așeza amândoi mână-n mână, ascunși în desișul verde.

Dar ce să vorbească cu ea să nu-l găsească plictisitor. Căci ea e deja o mică doamnă, trebuie să o distrezi, să-i spui glume.

Ce să vorbească oare cu ea.

Ah, mai degrabă să nu vorbească deloc, ea-l va înțelege și așa. Se vor privi în ochi, își vor spune destule.

Și pe urmă ea o să-i întindă din nou buzele, el o să-i ia capul în mâini, așa, așa – și a făcu proba cu o tufă de grozamă -, și apoi are să o sărute, încetișor, ușurel.

Și astfel o să șadă împreună în pădure, unul lângă altul până o să se facă noapte; o, ce frumos, ce frumos, ce nemăsurat de dulce.

N-au să se mai despartă niciodată. El o să lucreze mereu, apoi va studia repede și într-o zi se vor căsători. Și viața îi părea copilului ca o stradă întinsă, luminoasă care duce repede, simplu, fără peripeții înspre un cer de un albastru veșnic ca o grădină eternă.

S-a ridicat și a străbătut plaja printre copiii care se jucau, printre oameni și șezlonguri. A acostat un vapor, un puhoi de oameni se înghesuia către pasarelă. A șuierat sirena. El nu a remarcat nimic din toate astea, tot ceea ce altădată i-ar fi captat atenția pierise. Ochii lui erau întorși înlăuntru nevoit parcă să-și folosească timpulpentru a studia omul nou care s-a furișat subit afară din inima lui ferecată.

A ajuns la banca unde voia să-și întâlnească prietena; ea nu era încă acolo.

Era totuși prea devreme. Rămăseserăzece minute. Probabil că ea trebuie să-și bea întâi cafeaua, precis că maică-sa nu i-a dat încă drumul.

A stat câteva minute pe bancă, apoi s-a ridicat, a făcut de câteva ori turul micului rond cu flori. Mai erau doar două minute, însă acum ar fi trebuit să se zărească. Se uită după ea în josul drumului. Daracesta rămânea pustiu. Copacii nu ascundeau pe nimeni. Se profilau fin auriți de soarele după-amiezii, netulburați de vânt, iar prin frunzișul lor lumina se juca pe drum ca-ntr-un pârâu auriu. Poteca din pădure era asemeni unei hale mari, verzi, liniștite la capătul căreia se clătina în depărtare o fâșie mică, albastră unde marea și cerul se contopeau.

Tremura. Simțea cum ceva în el se crispează. „De ce nu vine, de ce nu vine?"

„Ah, asta nu-i pălăria ei, asta nu-i panglica ei albă? Ea e, ea e."

Și zăgazul inimii lui s-a rupt, s-a simțit zguduit ca de o furtună, a alergat în întâmpinare. Pe măsură ce s-a apropiat, a văzut că se înșelase. În niciun caz nu era ea, era cu totul altcineva. Numaidecât i s-a părut că se înăbușă ca un sugrumat.

L-a cuprins brusc aceeași senzația trăită pe când a fost condus în casa unde a stat la căpătâiul unui mort: un soi de scârbă sau de silă de el însuși. Senzația aceasta bizară și inconfundabilă îl copleșea de fiecare dată când i se întâmpla un lucru neplăcut de care nu se putea feri, o lucrare la matematică, o examinare.

Însă cu atâta forță ca adineaori nu-l mai zguduise. Aproape o gusta pe limbă, amară, ca ceva cumplit.

Sângele părea să-i înghețe în vine; peste el a dat o sfârșeală care-l alarma. Fruntea îi era strâmtă și cenușie de parcă o acoperise cineva cu umbra mâinii sale.

S-a întors alene la rondul de flori. „Tot are să vină, precis.Poate întârzie. Numai să vină. După el, poate veni și după un sfert de oră, numai să vină.”

S-a uitat iarăși la ceas. Răstimpul trecuse, iar secundarul mergea mai departe ca un păianjen mic și străveziu într-o colivie argintie. Piciorul lui mititel călca pe secundele ce se frângeau în mici fărâme ca un soi de praf minuscul pe un drum de țară infim.

Acum au mai trecut patru minute, acum chiar cinci. Iar minutarul tot urca pe treptele scăriței sale. Dorea să iasă înaintea ei. Dar, dacă ar veni pe cealaltă parte, atunci? Și șovăia, să rămână sau să plece? Însă nelinișteai-a dat ghes. A alergat câțiva pași la vale, apoi a rămas locului, și a făcut din nou cale întoarsă.

S-a așezat pe bancă privind în gol. Și cu fiecare minut în plus încrederea îl părăsea. Intenționa să o aștepte până la cinci, poate totuși va veni.

Din depărtare, după felul cum stătea, ar fi putut fi confundat cu un bătrân. Încovoiat, închis în sine ca cineva peste care a trecut necazurile multor ani.

S-a mai ridicat o dată și a mai făcut câțiva pași pe scena tragediei lui copilărești.

De la distanță au răsunat bătăile unui orologiu, dar era prea devreme. L-a confruntat cu ceasulde buzunar. Orologiul ăla sigur suna prea devreme. Mai erau doar trei minute până la cinci.

Și în aste trei minute speranța s-a aprins din nou în inima lui, dorul asemeni flacărării muribunde a unui incendiu stins, asemeni licărului de viață din bătaia ultimăa inimii în agonie.

Acum, acum era timpul. Acum dindărătul păduriivuiau toate turnurile orașului. Zărea un clopot legănându-se în aerul limpede, sus, în deschizătura unei clopotnițe. Și cu fiecare bătaie amenințătoare, îi părea că inima îi e smulsă din piept încet, smucit pentru a-i lungi suferința. Ei bine, îndată o să iasă afară, s-a gândit el.

Turlele au amuțit. S-a făcut din nou liniște. Și pieptul lui s-a pustiit cu totul, simțea înlăuntru un golde parcăar fi cărat cu sine ceva mort.

Părea că cineva îi vărsase în sânge ceva nociv. De asta capul îi era atât de greu, de asta era atât de obosit.

Peste iazul însorit ce licărea printre copacii parcului, se iviră câțiva nori de fum de la coșul băii publice. Se risipeau în vânt. Îi privea apatic cum se dizolvă în lumină.De dincolo de tufiș s-au auzit niște glasuri. Se apropiau două dădace care împingeau cărucioare de copii.

Au luat loc pe banca din fața lui, din cărucior au scoscopii care imediat s-au dat de-a dura în groapa de nisip.

El s-a ridicat și a mers mai departe agale, fără gânduri.

A revenit iarăși pe plajă. Umbladin nou printre șezlonguri. Acolo se aflau încă doamnele vârstnice cu cărțile lor, fotograful dinaintea unui grup de oameni. Pesemne că a făcut o glumă, căci toți aveau chipurile surâzătoare.

Pasiunea lui îl târa către șezlongul unde primisesărutarea la amiază, ca o mică ambarcațiune purtată înspre stânci denecruțătoarea furtună.

Poate că ea e acolo. Era ultima lui speranță. S-a strecurat precaut printre șezlonguri, tot mai aproape. Și steagul roșu părea să-l cheme de pe acoperiș.

Acum ajunsese foarte aproape. O teamă nelămurită îi porunci să se oprească. Atunci a auzitvocea ei. Ea râdea. Și acum o altă voce, era a unui băiat.

A trecut mai departe prevăzător făcând înconjurul. S-a aruncat în nisip și s-a târât înainte pe patru picioare. Când a ajuns la o depărtare de unde-i vedea, s-a pus în spatele unei movile de nisip și și-a ițit nițel capul peste margine.

În clipa aceea a zărit-o în poala unui tânăr. Tânărul i-a dat capul pe spate, a sărutat-o, apoi i-a dat drumul. Mâna lui i-a apucat piciorul urcând ușurel pe acesta. Ea s-a lăsat cu totul pe umerii tânărului.

Adolescentul și-a retras capul și s-a târât de acolo mașinal cu un picior înaintea celuilalt, o mâna înaintea celeilalte.

De fapt nu resimțea nimic, nicio durere, niciun chin. N-avea decât o singură dorință, să se ascundă, să se târască undeva și să stea liniștit, să-și caute undeva un locșor în ierburi.

Când s-a depărtat suficient, s-a ridicat din nisip, și a mers mai departe.

Pe drum a dat peste un coleg de școală și s-a ascuns de el după un cort. Din dreapta venea mama lui și îl striga. Se făcea că n-o aude. A început să sară peste șezlonguri și peste oameni. Și sărind i-a trecut subit prin minte că astăzi a mai alergat o dată la fel, la amiază, pe când era atât de fericit.

Și numaidecât l-a copleșit durerea. A căutat să se salveze pe dune. În vârf, s-a trântit la pământ cu chipul printre firele de iarbă. Ierburile i se legănau deasupra capului ca o pădure, printre firele de iarbă au trecut zumzăind două libelule.

Era întâia oară în viața băiatului când bea în aceeași zi din pocalul bucuriei și al suferinței, el condamnat a mai fi deseori zguduit de extremele

celei mai adânci dureri și ale celei mai sălbatice bucurii, ca un vas neprețuit ce trebuie trecut prin nenumărate flăcări fără să se spargă.